

Финалният случай, преплел съдбите на феноменалната д-р Филипова и находчивия Бързаков!

ГРАДЪТ НЕ ЗАБРАВЯ

от автора на ВЕЧЕН ГРАД

БОГДАН
РУСЕВ

СН
СОФТПРЕС

1

Д-р Агнес Филипова беше в неизвестност от вечерта на 31 март 2023 година.

Видях я за последен път сутринта на този ден, петък, преди да отиде на работа. До Великден оставаха две седмици, а и друг път ми беше казвала, че в дните преди големи семейни празници нейните клиенти – обикновено хора с отлични финансови възможности, но плачевни семейни отношения – имат по-остра нужда да си поговорят с нея. Д-р Филипова беше психолог и практикуваше нещо, което наричаше „въздействаща терапия“. След като с общи усилия бяхме вкарали в затвора единствения друг представител на тази школа в психотерапията, демоничният хипнотизатор д-р Марио Марков¹, кабинетът на Агнес вече предла-

---

¹ Историята за това е разказана в първата книга от поредицата за разследванията на Бързаков и д-р Филипова, „Вечен град“.

гаше уникална услуга в Пловдив, а доколкото знаех, и не само в този град. Нямахше да се учудя, ако Агнес беше единствената на света.

За мен със сигурност беше такава.

Д-р Филипова поддържаше активни профили във всички основни социални мрежи и още няколко, за които не бях чувал, както и личен уебсайт с професионални фотографии на нея самата и нейния кабинет. Една от секциите в уебсайта беше система за запазване на часове онлайн, от която се виждаше, че през този ден нямаше нито един свободен час от 10 до 16 включително. Д-р Филипова нямаше секретарка, рецепционистка или личен асистент (въпреки че понякога влизах в последната роля), така че само тя можеше да каже с кого се е срещала в тези часове. Ако трябваше да предположа наслуки, щях да заложа на четири жени на възраст между 35 и 45 години, които се тревожеха за себе си, двама мъже над 45 години, които не бяха готови да си признаят, че изпитват тревога за каквото и да било, и един много по-млад пациент със социална тревожност и/или разтревожени родители. Д-р Филипова щеше разпалено да го отрече, но според мен повечето хора изпитваха една от общо четири или пет тревоги и беше очевидно какво трябва да направят, просто някой трябваше да им го каже – и не, няма да стане по друг начин – и не, няма да е лесно, но това е положението.

Въпреки плътния си работен график, Агнес намери време да ми изпрати общо четири съобщения по вайбър. Едното беше линк към статия в „New Yorker“ за ренесанса на класическото мартини по източното крайбрежие на САЩ след края на пандемията. Отговорих му с емоджи с човече с очила, но не успях да прочета статията, защото към този момент вече бях

потънал в собствената си работа, а освен това от „New Yorker“ искаха да си платя абонамент, за да прочета какво са написали. Второто и третото бяха отговор на съобщения от личен характер за начина, по който бяхме прекарвали предишната вечер, изпратени от мен до Агнес. И двата отговора бяха без думи. Единият беше GIF с кадър от нещо, което приличаше на сцена от класически холивудски филм от епохата на нямото кино: героинята, в рокля с кринолин и чадърче против слънце, хвърляше към камерата закачлив поглед през рамо, който сигурно беше карал мъжете от онова време да разхлабват вратовръзките си. Другият беше емоджи с женствени дълги мигли, което изпраща въздушна целувка с формата на сърчице.

Последното съобщение в телефона ми от Агнес в деня, в който изчезна, се получи в 17:07 и гласеше: „Приключих за днес. Отивам на тренировка. Ще дойда към 18:45. Ризата!!!“.

Предишният ден, четвъртък, беше започнал горедолу по същия начин. Когато се събудих, Агнес вече беше станала и пиеше зелен чай в „гримьорната“ – единия ъгъл на спалнята ми, който бях оборудвал за нея с тоалетка, огледало и два рафта за козметиката ѝ. Зеленият чай също беше нещо, което държах в дома си само заради нея. Докато работех в клуб „Фарго“, бях приготвил толкова много чай във всякакви цветове, че нямаше да имам нищо против да не видя друга чаша чай до края на живота си. Според Агнес двата рафта предлагаша смехотворно малко място като за нейната козметика, но тя се успокояваше с мисълта, че е принудена да ги използва само в „извънредни случаи“, след като пренощува при мен. Към този момент извънредните случаи бяха средно три вечери

в седмицата. В три от другите вечери аз оставах да пренощувам в дома на Агнес, където тя си имаше истинско огледало за гримиране с многобройни крушки с мека светлина по цялата му обиколка, както и отделно помещение с плъзгаща врата и размерите на моята спалня, което наричаше „гардероб“. Веднъж в седмицата Агнес настояваше да имаме „свободна вечер“. В моята свободна вечер обикновено ходех на куиз с колегите си. Бяхме обиколили повечето места в Пловдив, на които се провеждаха куиз-вечери, но като че ли бяхме най-привързани към „Вее Вор“, където водещият на куиза носеше бомбе със светеца крушка, а на бара се предлагаше наливна белгийска бира. В нейната свободна вечер Агнес си оставаше у дома, за да рисува или да композира. Или поне така ми казваше. Нямах да се учудя, ако посвещаваше това време на други занимания в качеството си на консултант на свободна практика на полицията, в които щеше да ме включи на по-късен етап, ако се наложи. След успешното разследване на двойното убийство на Тихомир Ангелов и Елиезер Леви, което бяхме провели в разгара на пандемията преди три години,² услугите на д-р Ангелова (и нейният верен помощник Бързаков, някогашна олимпийска надежда в спортната стрелба) бяха по-търсени от всякога.

След като си изпи зеления чай и се гримира, Агнес ме целуна и излезе, а аз станах, за да се приготвя за работа. В този ден, четвъртък, няхах никакви срещи в офиса, което означаваше, че подготовката ми за работа се изчерпваше с това да си направя кафе и да си отворя служебния лаптоп. В дванайсет на обяд, както

---

² Историята за това е разказана във втората книга от поредицата за разследванията на Бързаков и д-р Филипова, „Град под обсада“.

всеки ден, щеше да има общ видеоразговор с колеги от различни отдели, за който щеше да се наложи да си облека нещо по-неутрално, но засега можех да си остана по тениска с неприличен надпис и жълти боксерки на зелени кактусчета.

Преди две години във „Фарго“ бяха започнали да идват няколко типчета от една от големите софтуерни компании, които бяха отворили централи в Пловдив в последно време. Заплатите им явно не бяха за изхвърляне, защото номерът им беше да си поръчват всички коктейли от менюто един след друг, докъдето успеят да стигнат, преди да започнат да падат от високите столчета – а на цената на един от авторските коктейли от менюто на „Фарго“ по-обикновените клиенти можеха да смучат бира цяла вечер. Аз им бърках коктейли, те си говореха помежду си, аз се включвах в разговора с по някоя и друга реплика, която им звучеше все по-остроумно с напредването на вечерта, и от дума на дума се разбра, че си търсят хора. Винаги си търсят хора. Търсят си хора, общо взето, на всяка цена. За един барман (и помощник-детектив на свободна практика) звучеше невероятно, че в техния бранш работодателите се редяха на опашка за служители, а не обратното.

Споделих това с Агнес, с която междувременно бяхме станали... не знам точно какво. Любовници? Категорично. О, да. И още как. Но какво друго? Чувствах се неловко да я наричам своя „приятелка“ (да не говорим за „гадже“), защото беше около десет години по-голяма от мен и около десет пъти по-успяла в живота си. Под финото, дискретно, почти недоловимо въздействие на Агнес бях започнал да се държа малко повече като мъж над трийсетте и по-малко като момче,

което отказва да порасне – най-вече за да спестя неудобството и на двама ни, когато излизахме заедно. Но не знаех накъде отиват нещата между нас двамата, а д-р Агнес Филипова сигурно знаеше, но избираше да не говори за това.

Както и да е. Споделих с Агнес и тя не ме посъветва да се пробвам, но не е и като да ме посъветва да се пробвам или да ме посъветва да не се пробвам. Затова се пробвах. Изкарах тримесечен онлайн курс в “Soft Uni” и още един месец обучение като стажант в компанията на новите ми познати от бара. Преди да се усетя, вече взимах по-малко смени в бара и работех по четири часа на ден в отдела за обслужване на клиенти, където отговарях на въпроси по телефон, електронна поща и програма за чат, следвах предварително разработения алгоритъм за справяне с повечето проблемни ситуации, импровизирах в малкото ситуации, в които алгоритъмът не вършеше работа, и прехвърлях проблема по-нагоре в особено редките ситуации, в които не бях подготвен да се справя с него. Като цяло работата не беше много по-различна от играта в любимото ми мобилно приложение с тестове за когнитивни умения и интелигентност, в която едно време бях най-добрият в света – с ключовата разлика, че ми плащаха за нея. Инвестирах заплатата си от софтуерната компания в още курсове за допълнителна квалификация, научих още няколко езика, на които говорех само компютри и други хора като мен, преминах обучение в самата компания, за да опозная по-задълбочено някои от продуктите, които предлагаме на клиентите си по целия свят, и вече работех по осем часа на ден в друг отдел, по-високо в структурата на компанията, на три пъти по-висока заплата.

Със смесени чувства си тръгнах от „Фарго“. Тоест не си тръгнах от „Фарго“, защото продължих да ходя там, но вече не бях зад бара, а сред типчетата от другата страна, които си поръчваха авторските коктейли от менюто.

Преместих се да живея в друга, малко по-хубава квартира в една нова кооперация в „Смирненски“. За пръв път през живота си имах не една, а две собствени тераси. От по-малката се виждаше Младежкият хълм, където през есента на 2019 година едва не бях застрелял д-р Филипова, след като бях хипнотизиран от д-р Марио Марков. От по-голямата се виждаше Гребната база, където през пролетта на 2020 година една жена, която се представяше като Виолета Монова, но това не беше истинското ѝ име, едва не беше застреляла мен, след като първо се бях влюбил в нея, а после бях разкрил, че е извършила две убийства. И в двата случая (всъщност и в трите, ако броим и влюбването) д-р Филипова се беше намесила точно навреме.

От по-голямата тераса се виждаше и новият квартал от другата страна на „Пещерско шосе“, в който гордо се извисяваха модерните централи на няколко софтуерни компании, включително и моята. До края на 2021, през цялата 2022 и в началото на 2023 година виждах работното си място предимно от терасата, защото и аз, и повечето ми колеги обикновено бяхме „хоум офис“ (чуждиците бяха също толкова задължителни за корпоративната култура, колкото многофункционалните раници за лаптоп, картата “MultiSport” и познанията за крафт пивоварни).

Бях на терасата и към 18:45 в четвъртък вечерта, когато Агнес дойде у нас направо след тренировка. Обичах да идва след тренировка, защото отказваше да взима душ в спортния център, където ходеше на